

tede han Heste hver anden Time og lod sig om Aftenen føre af Forridere med Fakler.

Under hans Sønnesøn — Professorens og Jægermesterens Far — fik Kreditforeningen sit første Pant i Storeholt, og efter at Jægermesteren havde overtaget Gaarden, var det eventyrlige Guld med stigende Fart rullet tilbage til Fandens Pengemølle.

Endnu engang var dog Terminen lykkeligt omsejlet. Jægermesteren sov trygt som et Barn indtil højt op paa Formiddagen uden at lade sig vække hverken af Solen eller de fede, fynske Fluere, endsige af Arbejdsklokken ovre i Avlsgaarden. Til Morgenmaaltidet mødte heller ikke Professoren. Husets Damer drak Teen alene.

Bagefter fulgtes Fru Bertha og Jytte ind til Landsbyen for at se til en gammel Kone, der for over fyrretyve Aar siden havde tjent paa Storeholt. Det var gerne Fru Berthas første Besøg, naar hun opholdt sig i det gamle Hjem.

Da de nærmede sig det lille Hus, hvor Konen boede, saa de en høj Mand komme ud derfra. Det var Pastor Gaardbo. Jytte kendte ham straks, Fru Bertha derimod først, da Præsten kom forbi og hilste.

„Gamle Bodil er da ikke syg?“ spurgte hun og standsede et Øjeblik.

„Nej — alt staar vel til. Hun vil sikkert blive glad for Deres Besøg.“

Præsten løftede igen lidt paa Hatten, og Damerne gik ind i Huset.

I en Armstol ved Kakkelovnen sad det gamle Menneske, der allerede havde været godt oppe i Aarene, dengang Fru Bertha var Barn. Nu var hun næsten halvfems. I hendes Skød laa en lille hæklet Muffe, hvori hun varmede Hænderne.

Hendes blege Øjne vandrede en Tid uforstaaende og lidt forskræmte frem og tilbage mellem Mor og Datter. Læberne mimrede.

„De kender vel nok min Datter,“ raabte Fru Bertha hende ind i Øret. „Hun har tidt besøgt Dem. Det husker De nok.“

„Naa — det er saa Frøken Bertha.“